

Art. 33.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ma prawo na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia wydać zarządzenia, określające warunki zaliczenia czasu pozostawiania w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w ust. 1 art. 1 ustawy, a położonych za granicą do czasu okresu ustanowionego w ust. 1 art. 2 ustawy.

W odniesieniu do obywateli państw obcych, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, przepis powyższy ma zastosowanie przy zachowaniu zasady wzajemności.

Art. 39.

W przypadkach przedłużającego się szczególnie niekorzystnego stanu rynku pracy Rada Ministrów, na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej, może zarządzać wypłacanie bezrobotnym robotnikom, którzy wyczerpali przysługujące im zasiłki ustawowe, zapomóg tytułem doraźnej pomocy dla bezrobotnych, pokrywanej ze środków Skarbu Państwa, a prowadzonej na zasadach, które ustala rozporządzenie Rady Ministrów, oraz może zarządzać prowadzenie z tych środków robót publicznych dla zatrudnienia bezrobotnych.

Zarządzenie, wymienione w poprzednim ustępie, może dotyczyć również tych bezrobotnych robotników, którzy nie nabyli prawa do zasiłku w myśl art. 2, jednakże podlegali obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w zakładach pracy, wymienionych w art. 1, przez okres co najmniej 20 tygodni, obliczonych zgodnie z ust. 2 art. 2.

Sposób użycia kredytów na zatrudnienie bezrobotnych ustala Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Roboty dla zatrudnienia bezrobotnych mają służyć celom dobra publicznego, przyczem przeważająca część kosztów wykonania tych robót powinna stanowić wynagrodzenie zatrudnionych przy nich osób.

Art. 40.

Bezrobotny, pobierający zapomogi doraźne, przewidziane w art. 39, obowiązany jest pod groźbą utraty prawa do zapomóg, przyjąć każdą pracę, wskazaną mu przez państwowy (komunalny) urząd pośrednictwa pracy, prowadzoną dla zatrudnienia bezrobotnych.

Art. 41.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, w odniesieniu zaś do art. 34 i 35 niniejszej ustawy również Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 42.

Ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od jej ogłoszenia, przeprowadzenie zaś tej ustawy na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej następuje w ciągu roku od dnia jej ogłoszenia.

Przy zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. na obszarze województwa śląskiego przewidziane w ustawie funkcje państwowych urzędów pośrednictwa pracy wykonywają komunalne urzędy pośrednictwa pracy, a na przewodniczących

zarządów obwodowych funduszu bezrobocia powołani będą wyznaczeni przez wojewodę urzędnicy.

Art. 43.

Od dnia ogłoszenia ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) traci moc obowiązującą ustawa tymczasowa z dnia 4 listopada 1919 r. o doraźnej pomocy dla bezrobotnych, oraz postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie pomocy i opieki nad bezrobotnymi.

Jednakże na terenie województwa śląskiego postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie opieki nad bezrobotnymi mają zastosowanie względem tych robotników, którzy nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na mocy ustawy z dnia 18 lipca 1924 r.

556.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1932 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Przemysłu i Handlu i Komunikacji o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków dla bezrobotnych.

Na podstawie ust. 2 art. 2, ust. 2 art. 29 i art. 30 punkt d) ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Bezrobotny, ubiegający się o zasiłek z Funduszu Bezrobocia, powinien po rozwiązaniu stosunku najmu pracy z pracodawcą osobiście zgłosić swoje prawa do zasiłków we właściwym państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, w jego oddziale lub właściwej instytucji zastępczej Funduszu Bezrobocia.

Właściwym jest państwowy urząd pośrednictwa pracy, jego oddział bądź instytucja zastępcza, na których terenie bezrobotny zamieszkuje przynajmniej 3 tygodnie.

Zarządy obwodowe funduszu bezrobocia podadzą do wiadomości publicznej właściwość terytorjalną, znajdujących się na ich terenie działania państwowych urzędów pośrednictwa pracy, ich oddziałów oraz instytucji zastępczych.

§ 2. Zgłoszenie prawa do zasiłku jest równocześnie zawiadomieniem o poszukiwaniu pracy i o chęci przyjęcia każdej odpowiedniej pracy, wskazanej przez państwowy urząd pośrednictwa pracy.

Odpowiednią jest każda praca w zawodzie bezrobotnego, o ile:

1) warunki najmu pracy nie są gorsze od ogólnie przyjętych w danej miejscowości,

2) opłacana będzie wystarczająco wedle norm, przyjętych w danej miejscowości,

3) nie jest niebezpieczna ani dla zdrowia, ani dla moralności bezrobotnego,

4) zabezpiecza odpowiednie mieszkanie, jeżeli jest ofiarowana w innej miejscowości,

Praca ofiarowana w zawodzie innym, niż dotychczasowy zawód bezrobotnego, jest również odpowiednia, jeżeli zapewnia warunki wyszczególnione powyżej i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej.

Bezrobotny może odmówić przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem lub lokautem i ta odmowa nie pociąga za sobą żadnych skutków w zakresie jego uprawnienia do zasiłków.

Dla stwierdzenia okoliczności, wymienionych w ustępie poprzednim paragrafu niniejszego, właściwym jest inspektor pracy, którego opinia jest miarodajną.

§ 3. Przy zgłoszeniu prawa do zasiłku z Funduszu Bezrobocia bezrobotny obowiązany jest podać się obowiązującym w zakresie rejestracji przepisom, wymaganym przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na podstawie regulaminu, podanego do wiadomości publicznej.

§ 4. Zgłaszając prawo do zasiłku z Funduszu Bezrobocia, bezrobotny winien przedstawić państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy (oddziałowi, instytucji zastępczej) następujące dokumenty:

1) dowód osobisty, względnie inne urzędowe zaświadczenie tożsamości osoby,

2) zaświadczenie o czasie zamieszkiwania w danej miejscowości i stanie rodzinnym, przewidziane w § 8 niniejszego rozporządzenia,

3) zaświadczenia pracodawców o zwolnieniu z ostatniej pracy oraz poprzednich prac, przewidziane w § 7 niniejszego rozporządzenia, stwierdzające, że bezrobotny co najmniej przez dwadzieścia sześć tygodni w ciągu dwunastu miesięcy przed dniem zgłoszenia do państwowego urzędu pośrednictwa pracy swego prawa do zasiłków z Funduszu Bezrobocia podlegał obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia,

4) deklarację podpisaną własnoręcznie lub zgłoszoną do protokołu sporządzonego w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy (oddziale, instytucji zastępczej), że poza zarobkiem z pracy najemnej nie posiada żadnych innych źródeł utrzymania, względnie, że przeciętny tygodniowy dochód z tych innych źródeł w okresie ostatnich 13 tygodni nie przekraczał 6-io dniowego przeciętnego zarobku dziennego w tymże okresie.

Za tydzień w rozumieniu p. 3 ustępu poprzedniego uważa się 6 dni pracy, przyczem przypadające na dzień pracy święto zalicza się jako dzień pracy.

§ 5. W razie niemożności dostarczenia przez bezrobotnego zaświadczeń, wymienionych w p. 3 § 4 niniejszego rozporządzenia, z powodu odmowy pracodawcy, państwowy urząd pośrednictwa pracy, jego oddział lub instytucja zastępcza, nie przyjmuje zgłoszenia bezrobotnego do wiadomości, natomiast na żądanie bezrobotnego wzywa pracodawców do wydania w ciągu 24 godzin takich zaświadczeń. W razie nieotrzymania ich państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) komunikuje o tem zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia w celu pociągnięcia pracodawców do odpowiedzialności w myśl art. 34 ustawy o zabezpiecze-

niu na wypadek bezrobocia oraz przyjmuje od bezrobotnego zgłoszenie na podstawie protokólnego oświadczenia bezrobotnego, które winno zawierać dane powołanych zaświadczeń; w tym wypadku państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) zwraca się jednocześnie do władzy policyjnej o przeprowadzenie dochodzeń, celem sprawdzenia tego oświadczenia.

§ 6. Zaświadczenia, wymienione w punktach 2 i 3 § 4 niniejszego rozporządzenia na zasadzie art. 160 p. 4 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) wolne są od opłaty stemplowej.

§ 7. Zaświadczenia o zwolnieniu z pracy, które zakłady pracy, obowiązane są, w myśl art. 29 i pod rygorem odpowiedzialności według art. 34 i ustępu 2 art. 35 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, wydać w ciągu 24 godzin, powinny być sporządzone bezpłatnie, podług załącznika do niniejszego rozporządzenia.

W zaświadczeniu, wymienionem w ustępie poprzednim, zakład pracy, z którym ubiegający się o zasiłek bezrobotny rozwiązał stosunek najmu pracy, powinien podać przeciętny zarobek za okres ostatnich 13 tygodni, podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, obliczony zgodnie z ust. 3 art. 11 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (załącznik do niniejszego rozporządzenia).

W wypadku, gdy robotnik opuścił pracę bez uprzedniego porozumienia się z zakładem pracy, nie może zakład ten uchylić się od wydania powyższego zaświadczenia, jednak zamiast powodu zwolnienia od pracy podaje warunki, w jakich odbyło się opuszczenie pracy przez robotnika.

Zakłady pracy obowiązane są prowadzić specjalne rejestry wydanych zaświadczeń i każde zaświadczenie opatrzyć kolejnym numerem tego rejestru.

Zakłady pracy są odpowiedzialne na ogólnych zasadach prawa cywilnego wobec Funduszu Bezrobocia za straty, spowodowane przez umieszczenie w zaświadczeniach, wydawanych bezrobotnym, danych niezgodnych ze stanem faktycznym.

§ 8. Zarządy gmin wiejskich, a w gminach miejskich właściciele (administratorowie, rządcy) domów, względnie biura meldunkowe obowiązane są wydać na żądanie bezrobotnego zaświadczenie, stwierdzające na podstawie ksiąg meldunkowych:

1) miejsce i przeciąg czasu zamieszkania bezrobotnego w danej miejscowości lub w danym domu,

2) stan rodzinny bezrobotnego i, jeśli bezrobotny ma rodzinę, wykaz osób należących w myśl art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia do rodziny bezrobotnego.

Jeśli bezrobotny zakwestjonuje stwierdzony w zaświadczeniu wykaz osób, należących do jego rodziny, właściciel domu (administrator, rządcą) lub zarząd gminy, względnie biuro meldunkowe obowiązani są zamieścić uwagę w sprawie odnosnej pretensji bezrobotnego.

Właściciele (administratorowie, rządcy) domów obowiązani są uzyskać potwierdzenie tożsamości swego podpisu na zaświadczeniu.

§ 9. W razie uznania przez państwowy urząd pośrednictwa pracy zgłoszenia za odpowiadające wymaganiom ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i niniejszego rozporządzenia, urząd ten rejestruje bezrobotnego, jako poszukującego pracy, który zgłosił się do zasiłku.

W wypadku nieprzyjęcia zgłoszenia o zasiłek bezrobotnego z powodu nieuczynienia zadość wymaganiom ustawy na żądanie bezrobotnego winna mu być wręczona w ciągu 3-ch dni odnośna pisemna decyzja w imieniu zarządu obwodowego funduszu bezrobocia.

§ 10. Po zakończeniu rejestracji bezrobotny winien swym podpisem na karcie rejestracyjnej stwierdzić prawdziwość podanych przez niego okoliczności, uzasadniających prawo do zasiłku.

Jako dowód dokonania przez bezrobotnego zgłoszenia o zasiłek państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) zaświadcza na wydanej „legitymacji poszukującego pracy”, że dokumenty wymagane w punktach 2 i 3 § 4 niniejszego rozporządzenia zostały złożone i zgłoszenie zostało dokonane.

Państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) nie może odmówić bezrobotnemu wydania wymienionej powyżej „legitymacji poszukującego pracy” oraz zaświadczenia na niej, że prawo do zasiłku zostało zgłoszone, nawet w wypadkach, gdyby natychmiast wskazał mu pracę odpowiednią w myśl art. 16 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 11. Zarówno przed otrzymaniem pierwszego zasiłku, jak i w czasie pobierania zasiłków z Funduszu Bezrobocia, bezrobotny pod rygorem utraty prawa do pobierania zasiłków (art. 16 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia) obowiązany jest zgłaszać się z kartą polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy do każdego wskazanego przez urząd ten pracodawcy, w celu omówienia z nim bliższych warunków pracy. W razie niedojścia do skutku umowy o pracę, bezrobotny winien zwrócić się do pracodawcy o zaświadczenie na karcie polecającej przyczyn nieprzyjęcia go do pracy w celu przedstawienia w dniu następnym państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy (oddziałowi, instytucji zastępczej).

§ 12. Po dokonaniu rejestracji i wydaniu bezrobotnemu legitymacji poszukującego pracy państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) winien najpóźniej w ciągu dni 7 dokonać „wstępnej kontroli” uprawnień bezrobotnego w celu stwierdzenia, czy podane przez bezrobotnego okoliczności, uzasadniające jego prawo do zasiłku, odpowiadają istotnemu stanowi rzeczy i czy nie istnieją przyczyny, wyłączające bezrobotnego całkowicie lub częściowo od prawa do zasiłków.

W razie potrzeby czynności, wchodzące w zakres kontroli wstępnej, mogą być dokonane przez specjalnych kontrolerów w domu bezrobotnego, zakładzie pracy, związku zawodowym i t. d.

§ 13. W celu ujawnienia okoliczności, wymienionych w art. 4 punkt a) ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, państwowy urząd po-

średnictwa pracy może zarządzić badanie lekarskie bezrobotnego.

§ 14. Państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) przesyła najpóźniej w ciągu 7 dni od dnia zarejestrowania bezrobotnego zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia zawiadomienie o zgłoszeniu przez bezrobotnego prawa do zasiłków wraz z wynikiem przeprowadzonej kontroli, stosownie do przepisów odnośnej instrukcji. Państwowy urząd pośrednictwa pracy (oddział, instytucja zastępcza) powinien również zawiadomić zarząd obwodowy funduszu bezrobocia o wszelkiej stwierdzonej przez następne kontrole zmianie warunków, uprawniających bezrobotnego do zasiłków.

§ 15. Od dnia przyznania zasiłków bezrobotny w ciągu całego czasu ich pobierania obowiązany jest stosownie do regulaminu państwowego urzędu pośrednictwa pracy zgłaszać się osobiście do tego urzędu (oddziału, instytucji zastępczej) do stałej kontroli, w celu stwierdzenia, że jest bez pracy, wyrażenia gotowości przyjęcia ofiarowanej mu pracy oraz wyjaśnienia, czy w międzyczasie nie zaszły zmiany, wymienione w § 17 niniejszego rozporządzenia. W związku z dokonywaną stałą kontrolą bezrobotnego państwowy urząd pośrednictwa pracy w razie potrzeby może w każdym czasie zarządzić dokonanie przez specjalnych kontrolerów czynności, przewidzianych w ust. 2 § 12 niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Jeśli bezrobotny z przyczyn nieuzasadnionych zaniechał obowiązku zgłoszenia się w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy do kontroli, urząd ten winien wystąpić z wnioskiem do zarządu obwodowego o pozbawienie bezrobotnego zasiłku na czas do 10 dni (art. 28 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia).

§ 17. Bezrobotny, pobierający zasiłki na mocy ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, obowiązany jest pod rygorem zastosowania do niego punktu b) art. 16 tej ustawy, t. j. utraty prawa do pobierania zasiłku, zawiadomić właściwy państwowy urząd pośrednictwa pracy, jego oddział lub wyznaczone miejsce kontroli:

1) o otrzymaniu pracy zarobkowej, choćby krótkotrwałej przez niego samego lub przez którąkolwiek z osób zaliczonych w myśl art. 13 ustawy do jego rodziny;

2) o śmierci którejkolwiek z osób, zaliczonych w myśl art. 13 tej ustawy do jego rodziny, lub o zapewnieniu jej utrzymania przez osobę trzecią.

Zawiadomienie, o którym mowa w ustępie poprzednim, powinno być dokonane przy pierwszym, po zajściu powyższych zmian, zgłoszeniu się bezrobotnego do kontroli lub przed najbliższą tygodniową wypłatą zasiłku.

§ 18. Wymienione w przepisach niniejszego rozporządzenia czynności, dotyczące rejestracji, ewidencji i kontroli bezrobotnych, należące z reguły do państwowego urzędu pośrednictwa pracy, a na terenie województwa śląskiego do komunalnego urzędu pośrednictwa pracy — w miejscowościach, odległych od tych urzędów lub jego oddziałów mo-

gą być przekazywane przede wszystkim gminom miejskim i wiejskim oraz powiatowym związkom komunalnym, o ile zaś to byłoby niemożliwe — kasom chorych i innym instytucjom społecznym o charakterze publiczno-prawnym zgodnie z przepisami art. 22 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i wydanego w tym przedmiocie rozporządzenia wykonawczego Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 19. Po otrzymaniu od państwowego urzędu pośrednictwa pracy zawiadomienia o dokonanej rejestracji oraz potrzebnych dokumentów biuro zarządu obwodowego funduszu bezrobocia lub organa, działające z upoważnienia zarządu obwodowego funduszu bezrobocia, decydują o przyznaniu zasiłku oraz określają jego wysokość.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, służącego za podstawę do wymiaru zasiłku, należy sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13 tygodni, przepracowanych przed zwolnieniem z ostatniej pracy, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia podzielić bez jakichkolwiek potrąceń przez ogólną liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone; jeśli obliczony w ten sposób zarobek wyniesie więcej niż 6 zł, wówczas zasiłek oblicza się od 6 zł.

W wypadku, gdy z wydanego przez zakład pracy zaświadczenia o zwolnieniu z ostatniej pracy okaże się, że bezrobotny pozostawał w tym zakładzie w stosunku najmu pracy przez okres mniejszy niż 13 tygodni, wówczas przeciętny zarobek z ostatnich 13-tu tygodni przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek oblicza się na podstawie zaświadczeń z ostatniej pracy oraz z poprzedniej lub też poprzednich prac (załącznik do niniejszego rozporządzenia).

§ 20. W wypadku stwierdzenia, że deklaracja, wymieniona w p. 4 § 4 niniejszego rozporządzenia, była niezgodna z prawdą i że praca najemna nie była głównym źródłem utrzymania pozostającego bez pracy, zarząd obwodowy funduszu bezrobocia wydaje decyzję o odmowie wypłaty zasiłków, o ile zaś zasiłki już były wypłacane — unieważnia swoją decyzję o przyznaniu zasiłków z jednoczesnym żądaniem zwrotu sumy wypłaconej.

§ 21. Bezrobotny ma prawo domagać się decyzji zarządu obwodowego funduszu bezrobocia w sprawie przyznania zasiłków dopiero po upływie okresu 10-dniowego wyczekiwania, t. j. na jedenasty dzień po dokonaniu rejestracji w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy (oddziale, instytucji zastępczej). W razie przyznania zasiłku bezrobotny będzie powiadomiony o wysokości przyznanego zasiłku oraz miejscu i dniu wypłaty tego zasiłku. W przypadku odmowy przyznania zasiłku zarząd obwodowy funduszu bezrobocia powinien podać bezrobotnemu motywy odmowy.

Na ustne lub pisemne żądanie bezrobotnego odmowną decyzję zarządu obwodowego funduszu bezrobocia w sprawie przyznania zasiłku należy wydać mu na piśmie.

Powiadomienia o przyznaniu lub odmowie przyznania zasiłku powinny być opatrzone uwagą, że od

decyzji zarządu obwodowego funduszu bezrobocia służy prawo wniesienia odwołania do właściwej obwodowej komisji odwoławczej w ciągu dni 8 od doręczenia decyzji.

§ 22. Po pierwszy zasiłek bezrobotny może się zgłosić do obwodowego biura funduszu bezrobocia lub instytucji zastępczej najwcześniej na czwarty dzień po nabyciu prawa do zasiłku (na 14-ty dzień po dokonaniu rejestracji w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy).

Po dalsze zasiłki bezrobotny winien się zgłaszać w terminach wyznaczonych zgodnie z ustępem przedostatnim art. 14 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Zgłoszenia po zasiłki winny być skuteczne przez bezrobotnego osobiście.

W wypadku nagłej choroby bezrobotnego zasiłek przyznany za okres poprzedzający chorobę może być wypłacony osobie przez bezrobotnego należycie upoważnionej.

Przy zgłaszaniu się o zasiłek bezrobotny winien każdorazowo przedstawić: a) dowód osobisty (§ 4 p. 1 niniejszego rozporządzenia) i b) legitymację poszukującego pracy.

§ 23. Jeżeli bezrobotny, pobierający zasiłki z Funduszu Bezrobocia, pragnie nadal otrzymywać je po przeprowadzeniu się do obwodu innego państwowego urzędu pośrednictwa pracy, powinien zawiadomić o tem przez państwowy urząd pośrednictwa pracy lub jego oddział, zarząd obwodowy funduszu bezrobocia, w którego obwodzie przed przeprowadzeniem się zamieszkiwał, celem otrzymania zaświadczenia, uprawniającego go do pobierania dalszych zasiłków.

Państwowy urząd pośrednictwa pracy, do którego obwodu sprowadził się bezrobotny, wymieniony w ustępie powyższym, obowiązany jest natychmiast po jego zgłoszeniu się zarządzić kontrolę w myśl § 12 niniejszego rozporządzenia, a zwłaszcza stwierdzić, czy bezrobotny w dalszym ciągu pozostaje bez pracy.

§ 24. Zarządy obwodowe funduszu bezrobocia są uprawnione do potrącania z zasiłków przypadających do wypłaty kwot zasiłków nadpłaconych lub niesłusznie wypłaconych w tymże rocznym okresie zasiłkowym.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11 lipca 1932 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 maja 1926 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Skarbu, Spraw Wojskowych, Kolei i Robót Publicznych o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków dla bezrobotnych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 278).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Załącznik do rozp. Min. Pracy
i Op. Społ. z dnia 2 lipca 1932 r.
(poz. 556).

Ważne wyłączenie przy zgłaszaniu prawa do korzystania z zasiłków z Funduszu Bezrobocia.

(Nazwa zakładu pracy, względnie imię i nazwisko pracodawcy).

(Rodzaj produkcji, względnie działalności).

(Adres dokładny).

Nr.

(Nr. konta zakładu pracy w Zarządzie Obwodowym Funduszu Bezrobocia).

..... dnia 193..... r.
(Miejscowość).

Z A Ś W I A D C Z E N I E Nr.

(W/g. rejestru zakładu pracy).

Niniejszem zaświadcza się, że robotnik (ca) P., lat,

(Nazwisko i imię).

z zawodu, zamieszkały (a), pozostawał (a)

(Adres dokładny).

w stosunku najmu pracy w mojej (naszej) fabryce (zakładzie) od dnia do dnia

193... r. włącznie i został (a) zwolniony (a) z pracy z powodu¹⁾

Wyżej wymieniony (a) przy zwolnieniu otrzymał (a) odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia za okres od dnia do dnia 193... r. włącznie u r l o p u w sumie zł.

Wymieniony (a) podlegał (a) obowiązkowi zabezpieczenia w Funduszu Bezrobocia od dnia do dnia bez przerwy z przerwą trwającą od dnia 19... r. do dnia 19... r. (Podać jedynie przerwy od dnia 19... r. do dnia 19... r. w ostatnich 12 miesiącach od dnia 19... r. do dnia 19... r. przed zwolnieniem.) od dnia 19... r. do dnia 19...²⁾ r.

W ostatnich przed zwolnieniem z pracy 13 (.....³⁾ tygodniach, podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, ogólny zarobek wyżej wymienionego (ej) wyniósł zł. za dni pracy.

Przeciętny dzienny zarobek, obliczony zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, wyniósł zł.

(Pieczęć firmy).

(Podpis pracodawcy wzgl. w imieniu firmy).

¹⁾ Jako powody, mogące mieć znaczenie dla przyznania lub odmowy zasiłków (art. art. 4 i 16 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia), uważa się np. powody obiektywne: konieczna redukcja personelu, brak zamówień i t. p. przyczyn ekonomicznych oraz subiektywne, zależne od woli robotnika: dobrowolne porzucenie pracy, wydalenie na skutek okoliczności, powstałych z winy robotnika i t. p.

²⁾ W wypadku gdy powyższe rubryki nie wystarczą dla umieszczenia przerw w pracy, dopuszczalne jest umieszczenie brakujących przerw na odwrotnej stronie lub na osobnym załączniku.

³⁾ Okres pracy krótszy, niż 13 tygodni, należy podać w całości.